

Az öröm útján – gyerekekkel

A húsvét utáni események 14 állomása óvodások és kisiskolások számára

Milyen nagy szükségünk van találkozásokra! Egy biztató mosolyra, egy kedves szóra, egy rég nem látott gesztusra. Főleg akkor mennyire vágyunk rá, ha elvesztettünk valakit, és fájdalommal van teli a szívünk. Kísérjük most el a tanítványokat egy különleges útra, az öröm útjára, s legyünk mi is jelen, amikor a feltámadott Krisztussal találkoznak!

Ez az öröm útja óvodások és kisiskolások számára készült, tizennégy állomása végigkísér minket a húsvét utáni történéseken. Óvodai-iskolai közösséggel és családdal egyaránt végezhető, viszont könnyen lehet, hogy egyszerre végigjárva sok lenne a kisgyerekeknek ennyi állomás. Ne váljon ez az imádságos út nyűggé, teljesítendő kényszerré! Inkább válasszunk ki három–hat olyan állomást, amely megszólít, s amelyről úgy gondoljuk, hogy a ránk bízott gyermekeket megérinti az adott bibliai rész, és örömmel, lelkesedéssel tudják teljesíteni az állomáshoz tartozó játékos gyakorlatokat.

Illusztrációk: Mihalkov Ferenc SJ

I. JÉZUS FELTÁMAD HALOTTAIBÓL (Mt 28,1–10)

Ez a vasárnap hajnal más, mint a többi. A földkerekség legrendkívülibb eseménye történik épp. A teremtett világ is tudja ezt, és földrengéssel jelez. A sírt őrző katonák rémületükben elszaladnak, hiszen egy angyal száll alá, egyenesen az égből, és elhengeríti a követ a sír elől. Olyan a megjelenése, mint a villám, hát ki bírná ezt elviselni?! A sírnál lévő asszonyokat az angyal meg is szólítja: „Ti ne féljetek! A megfeszített nincs itt, feltámadt, amint megmondta. Menjetek gyorsan, mondjátok el a tanítványoknak is!”

Ahogy elindulnak, Jézus jön velük szembe: „Üdv!” Nagy az öröm! Könnyezve-nevetve ölelik át egymást. Jézus pedig így szól: „Vigyétek hírt a többieknek, hogy Galileában találkozunk!”

Ez a vasárnap hajnal más volt, mint a többi. Viszont azóta már minden vasárnap különleges: annak örömét hirdeti, hogy Jézus él, velünk van, velünk is marad.

Vajon milyen alkalmat kínál egy-egy vasárnap a találkozásra?

Ahogy a kis hernyónak is szüksége van pár napra, amíg a bábban pihen, hogy utána csodaszép pillangóvá válhasson, Jézus sem céltalanul töltötte az időt halála és feltámadása között. A következő állomásig játsszuk el, hogyan lesz a begubózott hernyóból pillangó: leguggolva kucorodjunk össze kicsire, majd szép lassan nyújtózkodva álljunk fel, és tárjuk ki a karunkat, majd legyezve vele játsszuk el, hogy repülünk.

II. A TANÍTVÁNYOK ÜRESEN TALÁLJÁK A SÍRT (Jn 20,1–10)

Mária Magdolna nagyon szerette Jézust. Hiszen ő volt az első barátja. Ő állt vele szóba akkor, amikor Mária Magdolna megbánta, hogy rosszat tett. Mennyire szomorú most, hogy már nem találkozhatnak többet! Ezért elmegy, hogy legalább a sír mellett vele legyen kicsit. De jaj, nincs ott a sírt záró kő! Mi történhetett? Elnéz, hogy szóljon Péternek és Jánosnak.

A fiatal János gyorsabban fut, mégis van olyan udvarias, hogy az idősebb Pétert előreengedi.

Mindketten be mernek lépni a sírboltba, és látják az összehajtott lepleket, mintha csak a már nem szükséges hálóruhát hagyta volna ott valaki. Akkor Jézus nincs itt, nem alszik, s nem rabja a halálnak. Jézus feltámadt! Vajon találkozhatunk vele újra?

Kivel szeretnél most nagyon találkozni?

Szaladjunk együtt a következő állomásig!

III. A FELTÁMADT KRISZTUS MEGJELENIK MÁRIA MAGDOLNÁNAK (Jn 20,11–18)

Mária Magdolna ezalatt kint várakozik, és bizony kétségbeesve sírdogál. Lehet, hogy semmi nem maradt már neki, és nemsokára a barátja emléke is elvész? Félénken bekukucskál a sírboltba, s lám, két angyalt lát ott ülni. Azok barátságosan megkérdezik tőle, hogy miért sírdogál. „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették!” – hüppögi nekik válaszul, majd hátat is fordít. Mögötte is áll egy alak, akit szintén az érdekel, hogy miért sír. Mária Magdolna a sírkertet gondozó kertésznek hiszi, és könnyörögni kezd, hogy ha ő vitte el

valahova Jézus testét, mutassa meg neki, hová tette. Az alak azonban így szól: „Mária!” A hangjában ismerős gyengédség érződik. Csak egyvalaki ejti ki így az ő nevét: az, aki a szívébe látott, aki tudja, hogy megbánta minden bűnét, aki megbocsátott neki. Aki elmesélte neki, hogy ő is értékes ember, Isten szeretett gyermeke. Jézus.

Miután beszél vele, Mária Magdolna örömmel szalad a tanítványokhoz, s ezt kiáltozza: „Láttam az Urat! Láttam az Urat!”

Ki az, akitől szívesen hallod, ahogy a neveden, beceneveden szólít, mert amikor ő szól hozzád, átmelegsik a szíved?

Kiáltozzuk együtt a következő állomásig: „Láttam az Urat! Láttam az Urat!”

IV. A FELTÁMADT KRISZTUS AZ EMMAUSZI ÚTON (Lk 24,13–27)

Kleofás és barátja szomorúan baktatnak Jeruzsálemből Emmausz felé. Úgy érzik, hogy mindennek vége. Azon tanakodnak, hogyan tovább, mit kezdjenek ezután az életükkel. Ugyanolyan lesz, mint Jézus előtt? Mintha Jézus nem is lett volna, nem is jártak volna vele esőben vagy napsütésben, éhesen vagy öt kenyértől és két haltól jóllakottan, szomorúan vagy boldogan?

Nahát, szinte a semmiből csatlakozik hozzájuk egy alak (mi tudjuk, hogy Jézus az, ők nem veszik észre, mintha a

látásukat szándékosan megzavarná valami). Mintha nem tudna róla, Kleofásék miért szomorúak, mintha nem tudná, mi minden történt Jeruzsálemben. Muszáj elmondani neki, hogy Jézus, akiben nagyon bíztak, meghalt, aztán az asszonyok ma azzal jöttek, hogy feltámadt, de ők ketten ugyan nem látták, biztos csak összevissza beszéd ez, elvette az eszüket a szomorúság.

Erre az idegen képes azt mondani, hogy ők, Kleofás és a barátja a buták. Mert nem hisznek. Hiszen régóta megmondták a próféták, hogy a Megváltónak majd ezeket a dolgokat kell elszenvednie, hogy utána Isten dicsőségébe kerüljön. Hogy is van ez? De jó, hogy ez a titokzatos idegen útközben minden elmagyaráz!

Mi az, amit nagyon szeretnél most megérteni, milyen „miért?” lakik benned?

A következő állomásig játsszunk vakvezetőset. A páros egyik tagja csukja be a szemét, a másik pedig fogja kézen, és óvatosan, lassan, a biztonságára figyelve vezesse.

V. A FELTÁMADT KRISZTUS MEGTÖRI ÉS FELEJÜK NYÚJTJA A KENYERET (Lk 24,28–35)

A hármas odaér Emmauszba, Jézus (még mindig nem tudják, hogy ő az) pedig úgy tesz, mint aki tovább akar menni. Kleofásék behívják magukhoz: „Maradj velünk, mert már esteledik, mindjárt lemegy a nap!” Meghívják vacsorára is. Ahogy leülnek, az idegen fogja a kenyeret, és olyan mozdulatokkal töri meg, mint Jézus az utolsó vacsorán. „Hiszen ez Jézus! Feltámadtál, de jó!” – ujjongnak, ám Jézus már nincs ott a szobában.

A hatalmas boldogság arra ösztönzi őket, hogy – sötétség ide vagy oda – azonnal visszainduljanak Jeruzsálembe. A visszaút már teljesen más hangulatban telik: „Hát nem lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk útközben?” – idézik fel boldogan a találkozást. Jeruzsálembe érve pedig már ők is boldogan mesélik a többieknek, hogy találkoztak azzal, aki a legtöbbet jelenti mindannyiuknak: Jézussal.

A te anyukádnak/apukádnak van olyan jellegzetes szava vagy kézmozdulata, amiről akkor is felismernéd, ha esetleg őt magát nem láthatnád tisztán? Hogyan mutatja ki például azt feléd, hogy nagyon szeret téged?

A következő állomásig menjünk egymásba karolva!

VI. A FELTÁMADT KRISZTUS MEGJELENIK TANÍTVÁNYAINAK (Lk 24,36–50)

A tanítványok együtt vannak, jól bezárkóztak, még nem mindenki meri elhinni, hogy Jézus feltámadt. Épp erről tanakodnak, amikor hirtelen ott áll közöttük Jézus. A barátjuk! De vajon igazán ő az, vagy csak egy szellem, aki ijesztetgetni akarja őket? Jézus megengedi, hogy megöleljék, megtapogassák, hogy végre örülhessenek: a barátjuk él! Még egy sült halat is megeszik a kedvükért, hiszen egy szellem nem tudna enni!

Az örömkönnyek, a boldog kacajok után pedig együtt megbeszélnek, hogy a mennyei Atya tervében jelen van a szenvedés, a halál, de a feltámadás is. Most már rendben lesz minden, és a tanítványoknak ezt

kell majd mindenkinek elmesélniük: Az Isten szeret, és aki őszintén hozzá fordul, annak a bűneit is megbocsátja.

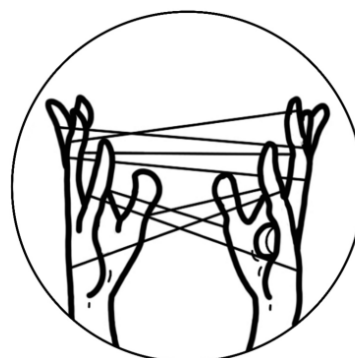
Hogy tudod a legjobban kifejezni, hogy boldog vagy, hogy nagyon örülsz valaminek/valakinek?

A következő állomásig osszunk ki és gyűjtsünk be minél több ölelést!

VII. A FELTÁMADT KRISZTUS HATALMAT AD A BŰNÖK MEGBOCSÁTÁSÁRA (Jn 20,19–23)

Feltámadása után Jézus rendre így köszön a barátainak: „Békesség nektek!” A Szentlelket, Isten éltető, mozgató, erőt adó, eltöltő szellőjét is nekik adja, s egy nagyon fontos feladatot bíz rájuk: „Akiknek megbocsátjátok bűneiket, bocsánatot nyernek; akiknek pedig megtartjátok, azok bűnei megmaradnak.”

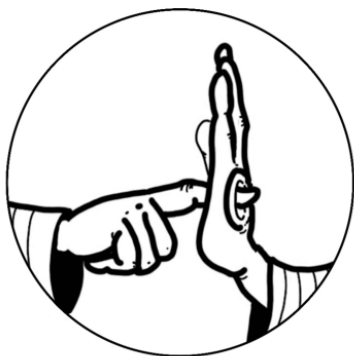
A tanítványok utódai a papok, így nekünk is van rá lehetőségünk, hogy ha őszintén megbánva elmondjuk bűneinket, meghallhassuk Jézus megbocsátó szeretetét. Ezt a papok a bűnbocsánat szentségében közvetítik nekünk.

Van valaki, akitől bocsánatot szeretnél kérni? Bátran menj oda hozzá, és tedd meg!

A következő állomásig minél több embernek nyújtsuk oda a jobb kezünket, és mondjuk: „Béke veled!”

VIII. A FELTÁMADT KRISZTUS MEGERŐSÍTI TAMÁS HITÉT (Jn 20,24–29)

Tamás nem volt a többiekkel, amikor Jézus megjelent nekik, és még halat is evett. Amikor a többiek ujjongva elmesélik neki, hogy találkoztak a barátjukkal, Tamás azt hiszi, hazudnak neki. „Csak akkor hiszem el, ha nekem is megjelenik Jézus, és megtapinthatom a szegek okozta sebek nyomát!”

Nyolc nappal az előző találkozás után végre Tamás is ott van a házban. Jézus ismét eljön, bár zárva van az ajtó, és rögtön Tamás elé áll: „Gyere, nyújtsd ki a kezed, és érints meg, és többé ne legyél hitetlen, hanem hívő!” Tamás most már boldogan hiszi, hogy Jézus tényleg feltámadt.

Jézus viszont nemcsak neki, hanem nekünk is szánja ezt a mondatát: „Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek bennem.”

Mi nem láthatjuk Jézust emberi alakjában. A templomban, az Oltáriszentségben láthatjuk. Akár mindennap találkozhatunk vele. Ezentúl gondold mindig arra, amikor a szentmisére indultok: Most megyek, és találkozom a barátommal, Jézussal.

A következő állomásig lépdeljünk lassan és csendben, mintha egy fontos találkozóra készülnénk.

IX. A FELTÁMADT KRISZTUS MEGJELENIK TIBÉRIÁS TAVÁNÁL (Jn 21,1–14)

Péter, Tamás, János és pár másik tanítvány épp a Tibériás-tenger partjánál tanakodnak, hogy mit csináljanak. Péter javaslatára elmennek halászni, de hiába, mert egész éjszaka egy kis halacskát sem fognak. Amikor hajnalban visszatérnek, egy ember vár rájuk a parton. Megkérdezi, van-e enivalójuk. Mivel nincs, azt javasolja nekik, hogy a hajó jobb oldalán vessék ki a hálót (pedig baloldalt szokás).

Beeveznek, s lám, a bárka rögtön tele lett hallal, ki sem tudják húzni. János ismeri fel először az igazságot: „Az Úr az!” – mutat a partra. Péter annyira megörül, hogy ruhástól ugrik a vízbe, és kiúszik Jézushoz. Mire kiérnek a sok hallal, már kész a vendéglátás: Jézus maga süt nekik halat, még kenyerere is van hozzá. Vajon miről beszélgethetnek a finom lakoma mellett?

Jézus is tudja, hogy mennyire jó közösen enni, és közben beszélgetni azokkal, akiket szeretünk. Legalább hétvége legyen egy olyan alkalom a családokban, amikor együtt esztek, és közben elmeséletek, kivel mi történt.

Amíg odaérünk a következő állomásig, beszéljük meg egymással, hogy kinek mi a kedvenc enivalója.

X. A FELTÁMADT KRISZTUS ÁTADJA A HATALMAT PÉTERNEK (Jn 21,15–25)

Péter nagyon örül Jézus feltámadásának, ugyanakkor egy kis félsz is van benne: hiszen ő letagadta, hogy ismeri a barátját. Amikor elfogták Jézust, félt, hogy őt is letartóztatják, és emiatt háromszor is azt mondta, hogy nem ismeri. De jó lenne bocsánatot kérni! Ezzel az elhatározással kezd el vele négy szemközt beszélgetni. Jézus megkérdezi: „Szeretsz engem?” Péter boldogan mondja: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek!”

De Jézus még kétszer felteszi neki a kérdést, és a kezdeti boldogságot felváltja a kétely: Jézus tud az árulásáról, és lehet, hogy nem hiszi el, hogy ő már nagyon-nagyon megbánta? Péter harmadszorra már lehajtott fejjel válaszol: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.” Jézus pedig megbocsát, hiszen Péter szívébe lát, látja őszinte bánatát is. Ráadásul ezt válaszolja neki mind a háromszor: „Legeltesd juhaimat!” Ez azt jelenti, hogy háromszor bízta rá Péterre az egész egyházat, minden hívőt. Így lesz Péter az első pápa.

Kiáltsd te is háromszor: „Uram, te tudod, hogy szeretlek!” Mindegyik kiáltás után ugorj egy nagyot!

Hogy mennek a bárányok? Bizony, a pásztor terelgetésével, szép sorban. A következő állomásig menjünk libasorban egymás után az óvó néni/tanító néni/anya/apa vezetésére figyelve.

XI. A FELTÁMADT KRISZTUS ELKÜLDI TANÍTVÁNYAIT A VILÁGBA (Mt 28,16–20)

Jézus a tizenegy tanítványával egy hegy tetején találkozik, ahonnan jó messzire ellátni. Megöleli őket, majd körbemutat, és így szól: „Menjetez tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet. Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében!” Megígéri azt is, hogy mindig velük lesz. Mindig velünk lesz, most már egyetlen nap sem kell nélkülöznünk őt.

A kereszttetéssel kifejezzük, hogy Istenhez tartozunk, és Jézus a mi barátunk is. Most szép lassan, figyelmesen vess keresztet, és szépen, érthetően mondd hozzá: „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.”

A hegyről jó messzire ellátni, körbe lehet kémlelni a vidéket. Keressük meg úgy a következő állomást, hogy kezünket a szemünk elé tesszük, s így kémlelünk jobbra-balra!

XII. A FELTÁMADT KRISZTUS FELMEGY A MENNYBE (Lk 24,49–53)

Miután ezt megbeszélték, Jézus azt is megígéri, hogy elküldi majd nekik a Szentlelket. Ezután megáldja őket, és a szemük láttára fölmegegy a mennybe. A tanítványok leborulnak, hiszen nagyon megilletődtek, amikor Jézus felemelkedett, és eltűnt előlük. Tudják, hogy Jézus emberi alakjában már nem fogja újra meglátogatni őket, de velük marad a kenyértörésben, az Oltáriszentségben. Mindennap összegyűlnek a közösségben, és áldják Istent.

A földre borulás mindig az Istennek kijáró legnagyobb tisztelet és imádat jele volt. Próbáld ki, milyen érzés: térdelj le, majd a kezed is tedd le a földre, s hajtsd rá a fejedet. Így, leborulva mondd azt: „Köszönöm, Atyám, hogy megteremtettél engem!”

A következő állomásig menjünk mi is Istent dicsérve, énekeljünk egy Alleluját!

XIII. MÁRIÁVAL EGYÜTT A SZENTLÉLEKRE VÁRAKOZVA (ApCsel 1,12–14)

Mária, Jézus édesanyja, a tizenegy tanítvány és még más tanítványok is napról napra többnyire együtt, egy közös házban imádkoznak, Istent dicsőítő énekeket énekelve várják, hogy Jézus elküldje nekik a Szentlelket. Nagyon kitartóan imádkoznak, pedig napokig kell várniuk. Mégsem adják fel, mert bíznak Jézusban, tudják, hogy amit a barátjuk megígér, azt mindig teljesíti.

Kiért vagy milyen célért tudnál kitartóan várni? Mi olyan fontos, hogy megéri mindennap tenni érte?

A következő állomás felé haladva énekeljünk egy Szentlélek-hívogató éneket!

XIV. A FELTÁMADT KRISZTUS ELKÜLDI A SZENTLELKET (ApCsel 2,1–4)

Húsvét után ötven nappal végre elérkezik az a különleges nap, amelyre kitartóan vártak. A csapat ismét a megszokott házban várakozik közösen, amikor hirtelen heves szélvész zúgását hallják kintről. A szél kicsapja az ablaktáblákat, végigsöpör a házon, megérint mindenkit. Ekkor tüzes lángnyelvek jelennek meg az égből, és mindegyikükre leereszkednek. Egymásra néznek, és tudják: eljött a Szentlélek, és mindannyiukat eltöltötte. A segítségével a világ minden táján élő emberek nyelven tudnak beszélni, mert Isten szándéka ez: hirdessétek az egész világon, minden népnek Jézus Krisztus örömhírét!

Mondj valamilyen örömhírt a melletted állónak! Tudod, hogy a legnagyobb örömhír az, hogy Isten mindannyiunkat személyesen ismer, és nagyon szeret? Téged is.

Végére értünk az öröm útjának. Sok-sok találkozásban volt részünk, végigélhettük Jézus barátaival, ahogy bánatuk öröme vált. Megismerkedtünk a Szentlélekkel, és már azt is tudjuk, hogy mindannyiunknak küldetésünk van: azt kell képviselnünk a világban, hogy mennyire szereti Isten az embereket. Így járhatunk mindennap az öröm útján, Isten nagyobb dicsőségére.

Forrás: <https://jezsuitakiado.hu/cikkek/az-orom-utjan-gyerekekkel/>